

— Wertheim-
 is Lap: szor-
 n meg fogsz
Kánitz Giza.
 P. o. ág nem
 sornak. Igó
 többire nézve
 tvéreknek. —
 látom először
 hogy az nekem
 ódat is jónak
 zenem, hogy a
 g fog jelenni.
 itásomat. —
 elentem hogy
Dénes, Go-
 Az üdvözlé-
L. R. Elolva-
gy György,
 ö. Köszönöm
 mat. — *Több*
lyet itt egyen-
kből nem kö-

rendetlen írás
 em jöhetnek

Pál 2 frt. —
 . — D. D.
 an 1 frt. —
 t 62 krral
 és 1 db 10

vára: Lin-
 y Jolán 50

ra: Linden-
 Jolán 50 kr.
 mutatva a

kegyes ada-
 gó bácsi.

maeum-épület.
 v. társulat.

SZUSZKA ZSUSZKA MULATSÁGA. (Lásd a 150. lapon.)

XXX. kötet, 10. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
 Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1886. márczius 7-én.

A SZERENCSE UTJA.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

BERTI távozott, még pedig ugyan-
csak elszomorodott kedvben. Sem-
mikép sem tudta megérteni a dol-
got. Gerő bácsi ravasz, hálátlan fiúnak
mondta; sajnálta, hogy magához fogadta;
attól fél, hogy csak szomorúságára fog
válni — ez járt a fejében. Az öreg
Morvai azt mondta ugyan, hogy nem
ugy van, hogy jót cselekedett; de Berti;
habár tisztelte is az öreg urat, még
nem ismerte oly rég és oly jól, hogy
inkább reá hallgasson, mint Gerő bá-
csira. Épen mert háladatos volt Gerő
bácsi iránt, azért nagyon zokon esett neki
a kemény vád és töprengett magában,
hogy hát csakugyan roszat cselekedett-é,
csakugyan megérdemelte-é nagybátyja ha-
ragját? Akármikép forgatta is a dolgot,
semmikép sem bírta megérteni, miért
haragudott meg Gerő bácsi oly nagyon,
mért tartja most már gonosznak. Persze,
azt nem is sejthette, hogy Gerő bácsi
azért mérgeződik, mert látja, hogy az öreg
Morvai megszerette Bertit s már az atyja
iránti emlék miatt is szeretettel gondol-
kozik róla, pedig Gerő bácsi a maga fiát
kivánta az öreg ur kedvébe bejuttatni s
ezért azt akarta, hogy Bertivel ne is ta-
lálkozzék többé. E titkos tervekről a be-
csületes Berti nem is álmodott, annál ke-
vésbbé, mert neki esze ágában sem volt,
hogy valamit várjon a gazdag öreg Mor-
vaitól. Nem tudott tehát egyebet tenni,
mint buslakodni és töprengeni.

— Csak Anna néni és Dénes bácsi

volnának itt! Ők megmondanák, csak-
ugyan roszat tettem-é?

De Anna néniék még oda voltak a
fürdőben, így hát tőlük nem kaphatott
megnyugtatóst. Vitte a levelet, melyet
Gerő bácsi adott neki és eljutott a kitü-
zött helyre. Nagyon sokáig kellett várnia
a válaszra s utóljára is azt kapta feleletül,
hogy majd holnap jöjjön valaki válaszáért.

Már későre járt az idő, mikor Berti
megindult visszafelé. Nagyon sietett, hogy
még az irodában találja Gerő bácsit, de
mire oda ért, a nehéz boltajtók már csukva
voltak.

— Most már meg sem pihenhetek,
egyenesen haza kell mennem, gondolá.
Pedig ugyancsak fáradt vagyok. No, nincs
más hátra. Már ma mindenkép rosz na-
pom van.

Még a testi fáradságot is kétszere-
sen érzi az ember, ha a lelkét bántja, szo-
morítja valami; s Berti meg nem tudott
nyugodni ama kemény itélet fölött, melyet
Gerő bácsi mondott reá. Amint lassan,
fáradtan hazafelé ballagott, mindig csak
azon törte a fejét, hogy jó volna Dénes
bácsival beszélnie. Csakhogy az utazásra
pénz kell, pénze pedig nincs most hamar-
jában kéznél. Mást kell gondolni.

Épen a muzeum kertje mellett ha-
ladt el.

— Bemegyek, leülök egy padra és
kissé megpihenek; azalatt majd gondol-
kozom is.

Bement és egy félreeső padra ült.
Olyan fáradt volt, hogy eleinte jóformán
gondolkozni sem tudott, azután pedig las-
sanként nyugodtabban kezdte megítélni
a dolgot.

— Gerő bácsi haragudott, olyankor az ember sokat mond, amit nem gondol komolyan . . . és azóta beszélt a jó Morvai urral . . . most már bizonyosan nem is hiszi, amit mondott . . . legokosabb lesz, ha nem teszek semmit.

Ebben megnyugodott és hátra dőlt a padra, hogy még kissé pihenjen. A sokféle izgató esemény ugy kimerítette, hogy észre sem vette, mint csukódnak le mindinkább a szemei s alig pár percz mulva elaludt. Meddig aludt ott, maga sem tudta; arra ébredt föl, hogy valami nedveset érzett, fázott. Amint fölpillantott, egészen sötét este volt s javában esett az eső.

— No, ez szép multság. Átáztam, átfáztam s ki tudja, milyen későre jár az idő. Most már ugyancsak iparkodnom kell haza.

Igen ám, csakhogy mikor a kert ajtajához ért, csukva találta. Ez már gonosz állapot volt . . . szakadó esőben ott állani. Jó ideig nem tudta, mit tegyen, de aztán megpillantott kint egy rendőrt, attól kért segítséget. A rendőr elleinte gyanakodva nézte s valami tolvajnak gondolta; de Berti elmondta történetét s ekkor a rendőr így szólt:

— No's, majd meglátjuk. Elkisérem lakására és ha igazat beszél, akkor nem lesz baj.

— Igen ám, de hogy jutok innen ki?

— Nincs más mód, mint keresztül mászni a kerítésen. Majd én átnyulok a rács közt és segítem.

Az izmos rendőr segítségével Berti szerencsésen keresztül mászott, aztán szaporán mentek együtt Gerő bácsi lakása

felé. Berti attól tartott, hogy Gerő bácsi most még inkább fog haragudni és most már csakugyan lesz rá oka.

Nem is hiába aggódott, sőt még rosszabb történt, mint amire el volt készülve, mert amint a házba beléptek, épen kilépett a tornácba Gerő bácsi, de nem egymaga, hanem Morvai társaságában. Már azt szörnyen röstelte Bercezi, hogy az öreg ur előtt így csufott vall, ámbár voltaképen valami nagy hibát nem követett el. De hát nem is dicsőséges dolog, ha valakit rendőr kíséri haza. Föl is pattant ennek láttára Gerő bácsi szörnyen.

— Hát ez mit jelent? Miféle gonoszságot követett el ez a fiu?

— Ha igaz, amit beszél, akkor semmit, felelé a rendőr nyugodtan. Azért jöttem, hogy megtudjam, igaz-e, hogy az urnak rokona és alkalmazottja?

— Hát hogy ne volna igaz? Levéllel küldtem el ma délután s most kerül haza! Hol jártál, mit csináltál?

Berti röviden, őszintén elbeszélte, hogy járt, mennyire fáradt, kimerült volt az egész napi sokféle izgalomtól, sietős járástól, mint tért be a kertbe pihenni s ott mint esukták be, mignem az esőre fölébredt.

— Mi szükség volt a kertbe bemened? Mért nem jöttél egyenesen haza?

— No no, Gerő barátom, az még jó darab ide; nem csoda, ha a fiu egész napi fáradság után egy kissé meg akart pihenni.

— De én nem is hiszem, hogy ott volt, pattogott Gerő bácsi.

— Már pedig azt el kell hinn, mert én mondom, szólt a rendőr. Nekem itt kü-

lönben nincs most már dolgom; csak azt ajánlom még, hogy ezt a fiut öltöztessék szárazba és viseljék gondját, mert bőrig ázott, át is fázott, könnyen megbetegedhetik.

— Igaza van, ön derék ember, szólt Morvai. Mire való itt sokat beszélni arról, hogy és mért került oda? A ki fáradt, azt bizony elnyomja az álom. Szegény fiu! Hiszen szinte kék és zöld, ugy át van fázva. Persze, nem is vacsoráltál, ugy-e? Lásd, ha velem akartál volna jönni falura, nem lett volna ilyen bajod. No de most szaporán, öltözködjél át, azalatt az inas hozzon be jó vacsorát... egy csésze jó meleg tea igen jó lesz.

És amint bementek, Morvai becsöngette az inast, megparancsolta mit tegyen, mit hozzon s ugy intézkedett, mintha ő lett volna ott az ur a háznál. Gerő bácsi meglehetősen kedvetlenül nézte ugyan a dolgot, de nem szólt ellene. Pedig ugyan-csak el volt telve bosszussággal Berti ellen. Hogy is ne? Az öreg Morvai egész délután Bertiről és Elekről beszélt, minden áron azt szerette volna kideríteni, mit lehetne a két fiuval tenni, hogy jobb dolguk legyen. Gerő bácsi váltig mondogatta, hogy nem kell tenni semmit, jó dolguk van mind a kettőnek, de az öreg ur ezt semmikép sem akarta elhinni.

— Én mégis máskép szeretném... egyebet szeretnék... Bertit nem is félttem, az derék gyerek, eszes, ügyes és becsületes, nem ijed meg a bajtól... a másik, ugy látszik, különbözik tőle, finnyásabb természetű, de azért nagyon derék fiu lehet... valamit mégis kellene tenni

érettök, csak azt nem tudom még, hogy mit?

Gerő bácsi bizony egy csöppet sem segített abban, hogy kitalálják, mit? Sőt titkon szörnyen boszankodott, hogy Morvai olyan nagyon pártját fogja a két árva fiunak. Ne lett volna csak Gerő bácsi olyan sok pénzzel adósa Morvainak és ne várt volna tőle még több hasznot, mindjárt meg is mondta volna, hogy ne avatkozzék bele a más dolgába. De hát az öreg urat nem szabad megharagítani. Ezért Gerő bácsi még eltűrte azt is, mikor Morvai olyan vacsorát rendelt Bertinek, mintha ez valami urfi volna a háznál és nem csak afféle kegyelemből tartott boltosinas.

— Megérdelemli ám a jó vacsorát ez a fiu, kedves Gerő barátom, megérdelemli, de meg ám! mondá Morvai. Nagyon derék dolgot tett, sokat köszönhetek neki; haragomban talán a guta is megütött volna, ha Berti ügyesen jóvá nem teszi a segédem szeleburdiságát. Sok pénz vesztett volna el, nagyon sok... ezért adhatunk neki egy kis meleg teát, mikor ugy átfázott. Ugy-e jól esik?

Berti hálásan tekintett a jó öreg urra, ki ily szivesen pártját fogja. Az már bizonyos, hogy az ázás-fázás után ugyan-csak jól esett a meleg tea és vacsora.

— No de most már megyek, nagyon ideje, szólt aztán Morvai. Kedves Gerő barátom, ezt a fiut fektessétek le, aztán jól be kell takarni, hogy megizzadjon, holnap pedig maradjon egész nap az ágyban, nehogy beteg legyen. Jó éjt, kedves fiam! Vigyázz magadra, beteg ne légy, mert az nagyon rossz dolog.

Bucsuzól megveregette Bertinek a vállát és elment. Gerő bácsi kikísérte, de aztán visszatért, föl s alá járt a szobában és úgy látszott, mintha törné a fejét valami, mondani akart valamit. De utoljára is kemény, barátságtalan hangon így szólt:

— Most feküdjél le és aludd ki a boldogságot! Jövőre pedig ne kövess el ilyen oktalanságokat, mint ma. Holnap reggel idején légy a helyeden, mert ma sokat mulasztottál.

Berti le is feküdt és csak ekkor érezte igazán, hogy az a hideg eső menyire átjárta. Elaludt, de álma nyugtalan volt s mikor reggel fölbredt, olyan bágyadtnak, betegnek érezte magát, hogy nagyon kedvére lett volna a Morvai tanácsát követni és ágyban maradni: de Gerő bácsi mást parancsolt, tehát összeszedte erejét és fölkel. Épen reggelinél volt, mikor belépett Gerő bácsi és egy táviratot adott át neki.

— Valami sürgetős izenet jött számodra. Fogd!

Berti meglepetve bontotta föl. Ki sürgönyözhet neki? Csakhamar megtudta, még pedig ugyancsak szomorkodva. Anna néni jelentette, hogy Dénes bácsi hirtelen nagyon roszul lett, látni kívánja Bertit, tehát jöjjön, ha Gerő bácsi megengedi.

— Elmehetek, kedves bácsi? kérde Berti aggódva.

— Ha már olyan nagyon kívánják, hát el kell menned, ámbár nem igen tudom, mi hasznodat vehetnék, ha baj van. Most bemegyünk az irodába, elvégezzük a sürgősebb dolgokat, aztán onnan kimehetsz a vasuthoz.

— Köszönöm, kedves bácsi... hanem... nincs utiköltségem...

Gerő bácsi adott neki pénzt, aztán utnak indultak az irodába és ott dolgukhoz láttak. Berti, mint minden igazán szorgalmas, munkás ember, szinte elfeledte a betegséget, mikor dolgozott; Gerő bácsi azonban még most is olyan haragos képet csinált mint tegnap, s gyakran úgy tett, mintha egyébről akarna beszélni, mint amit dolgoztak; de aztán megint csak abba hagyta mindig. Mert úgy is volt az, hogy nagyon szerette volna kikérdezni Bertit, mit beszélt az öreg Morvaival, mikor maguk voltak: ígért-e neki az öreg ur valamit, különösen olyanformát, hogy magához fogadja?

Gerő bácsi már egészen beleszokott abba a gondolatba, hogy az ő fia lesz a dús gazdag Morvai kedvence, idővel talán fogadott fia. Semmikép sem tetszett neki, hogy az öreg ur olyan nagyon gondolt Bertivel és még inkább bosszantotta, hogy Berti most már nagy szolgálatot is tett Morvainak. Persze, tudta azt Gerő bácsi jól, hogy Berti ügyesen és helyesen járt el, méltó, hogy Morvai megdicsérje, megszeresse érte; csak hogy éppen ez bosszantotta. Ha Berti azt a talált börtáskát behozza az irodába és átadja, aztán Gerő bácsi viszi el az öreg urnak, milyen jó lett volna! Akkor ő iránta lett volna hálás és még inkább gondolt volna arra, hogy magához vegye a Gerő bácsi egyik fiát. Erre pedig Gerő bácsinak más ok miatt is nagy szüksége volt. Egy idő óta roszul folytak a dolgai, nagyon sok adósságot kellett csinálnia, az emberek tudták ezt és már-már szinte nem akart neki

senki kölcsön adni. De ha az emberek azt tudnák, hogy a fia ott van az öreg dusgazdag Morvainál és ennek ugyszólván a fia és örököse, akkor mindjárt másképp néznének Gerő bácsira is, biznának benne, mert arra számitának, hogy akármennyi adóssága van, majd kifizeti fiának pártfogója, a dusgazdag Morvai.

Igy ez nagyon szép terv volt és ime közbe jött ez a Berti és megzavarta. A milyen furesa ember az az öreg Morvai, még kitelik tőle, hogy ezt az árva fickót szereti meg, annál inkább, mert azt hiszi, hogy ő okozta Berti apjának a szerencsétlenségét, tehát jóvá is kell tenni.

— Legokosabb lesz, ha Bertit távol tartom tőle, gondolá. Ha nem látja, majd elfelejti, nem zavarják meg terveimet.

Ezért volt az, hogy olyan könnyen beleegyezett Berti elutazásába és készséggel adott neki még uti költséget is. Mikor pedig az ideje megérkezett, még ő figyelmeztette:

— Itt az idő, Berti, indulj. Aztán ha Dénes bácsi és Anna néni kívánják, ott maradhatsz, a meddig csak akarsz, egy hétig, két hétig, vagy akár tovább is. Tudom ugy is, hogy szeretsz köztök lenni. Hát csak menj.

Berti nagyon hálásan fogadta e szavakat és újra meg volt győződve Gerő bácsi jóságáról; szinte röstelte titokban, hogy tegnap egy kicsit neheztelt reá Gerő bácsi; pedig, mikor Berti kint volt az ajtón, bosszusan dörmögé:

— Legjobban szeretném, ha vissza sem eresztenék... no de így is jó... legalább egy pár napig nem lesz a Morvai

szeme előtt. Az alatt majd kifőzök valamit.

Csakhogy az ember hiába tervez és furfangoskodik, mikor a Gondviselés mást határozott. Épen mikor Gerő bácsi olyanformát gondolt, hogy Bertit szerencsésen eltávolította Morvaitól, egészen más valami történt.

(Folytatása következik.)

SZUSZKA ZSUZSA MULATSÁGA.*)

(Képpel a czimlapon.)

SZUSZKA Zsuzska fölébredett, —

Almosan szétnézegetett —

Csakugyan bejött a lány:

»Kisasszonyka, hallja kérem?

Uzsonnához ülnek épen,

Tessék jönni szaporán!«

Csupa éberség lett Zsuzska:

Csokoládé és pampuska!

Az uzsonna ebbül állt.

S bár kövérke volt és szuszka,

Lusta s nagyon alamuszka —

Mint a madár gyorsan szállt.

Jóízűen falatozott,

S hogy teljesen el is lakott:

(Mondhatom, sokbul telék;)

Hasaeskáját simogatva,

Fökiáltott mosolyogva:

»Sok volt — az az hogy elég!«

»Mármost sétat is kén' tenni,

Mozgásul a kertbe menni —

De eső kezd hullani.

A föld ködös, borus az ég,

Sétálgatni ma már nem mék,

Jobb lesz kicsit aludni!«

IBOLYA-ORSZÁGBAN.

— Mese, három képpel. —

Z MÁR bizonyos, hogy hiába keresem, itt ugyan nem találok semmit. Az a Julis megcsalt, mikor azt mondta, hogy igazi ibolya az, amit hozott. Bizonyosan valami melegházból kapta. . . Hiszen itt még csupa hó a föld, hogyan is lehetne itt virág? S én még olyan oktalan voltam, hogy szintén akartam mamámnak ibolyát szedni, mivelhogy olyan nagyon szereti. De bolond is voltam!

— Soha sem bolond az, a ki valami szivességre szánja el magát.

Etelka körülnézett, ki szól hozzá? De nem látott senkit.

— Jól van, hát elhiszem, mondá. De hát ki beszél hozzám?

— Ne kutasd, hanem fogd meg a kezemet és jőjj velem.

— No, ez már furcsa! Fogjam meg a kezét, mikor senkit sem látok! Jaj!

Mikor Etelka így fölsikoltott, azt érezte, hogy egy puha kis kéz gyöngéden megfogja az ő kezét. De látni mégsem látta.

— Ne félj semmit, szólt megint a láthatatlan valaki. Kövess!

— Igen, de hová?

— Elvezetlek Ibolya-országba, a honnan az Ibolya- király a földre küldi a gyönyörű, illatos kis ibolyákat.

— Már ezt szeretném látni. Menjünk szaporán.

A kéz vezette, gyorsan is mentek egyenest neki egy igen-igen öreg vastag fának. Etelka már épen meg akart ijedni, hogy beleüti a fejét a fába, de ekkor észre-

vette, hogy ajtó van nyitva a fa derekában, olyan, hogy épen beléphet.

— Itt a lépcső, menj föl. És aztán többé ne szólj egy szót sem, míg én meg nem engedem, mert különben baj lesz.

Etelka megindult fölfelé. Nagyon meredek csigalépcső volt, mintha egyenesen az égbe vezetett volna. Etelka csak ment, mendegélt fölfelé, de már szinte szédült a sok kanyargásban.

— Oh, hiszen ez olyan lépcső, mint valami dugóhuzó! mondá türelmetlenül.

— Mondtam ne fecsegy. Dugóhuzó! Hát ki mondja, hogy nem dugóhuzó?

Már erre meg nem állhatta Etelka, hogy nagyot ne kaczagjon. Hogy is ne! Hiszen ha a lépcső dugóhuzó, mekkora lehet a dugó, hát még aztán a palaczk, de hát még az az óriás, aki egy ilyen palaczkkal és dugóhuzóval megbirkózik!

— Már az csakugyan bolondság, akármit beszélsz, kedves láthatatlan valakim.

— Most másodszor szegted meg a tilalmat. A harmadik esetben utólér a baj.

Erre megijedt Etelka és szótlanul haladt fölfelé, pedig ugyancsak szeretett volna valamit kérdezni. Hová jutnak ezen a dugóhuzó lépcsőn? Okvetlenül a fa tetejére, ki az ágakra. . . de hátha onnan leesnek? Hiszen ott csak a varjak szoktak ülni, már hogy találhatnék ott ibolyát? Nem terem az a fa tetején, hanem a földön, fű közt, hó alatt.

Mivel azonban a láthatatlan kíséző úgy megfenyegette, hát csak hallgatott és nem is bánta meg, mert egyszer valahára mégis véget ért a végtelen lépcső, ajtóhoz

értek és ezen kilépve, Etelka látta, hogy nem a fa tetején van, hanem egy gyönyörűségező mezőn, mely telisded tele volt még ki nem nyílt ibolyákkal, itt-ott pedig orgonafa-bokrok-kal.

— Jaj de gyönyörű ez! Bizonyosan ez az Ibolyaország! kiáltá.

Azaz nem is igen kiáltá, csak úgy félhangon mondotta. De oly tökéletes, mély csöndesség volt itt köröskörül, hogy még a méhdöngés is mennydörgésnek hallatszott és Etelka megijedt, mikor szavai minden oldalról úgy visszahangzottak, mint valami oroslánbömbölés. És ebben a pillanatban az a titokzatos kéz eleresztette az ő kezét.

— Jaj, most már magam vagyok... talán bizony baj ér!

Még jobban megijedt, mikor valami furesza zaj közeledett, mintha valaki tányérok-kal csörömpölve rohanna.

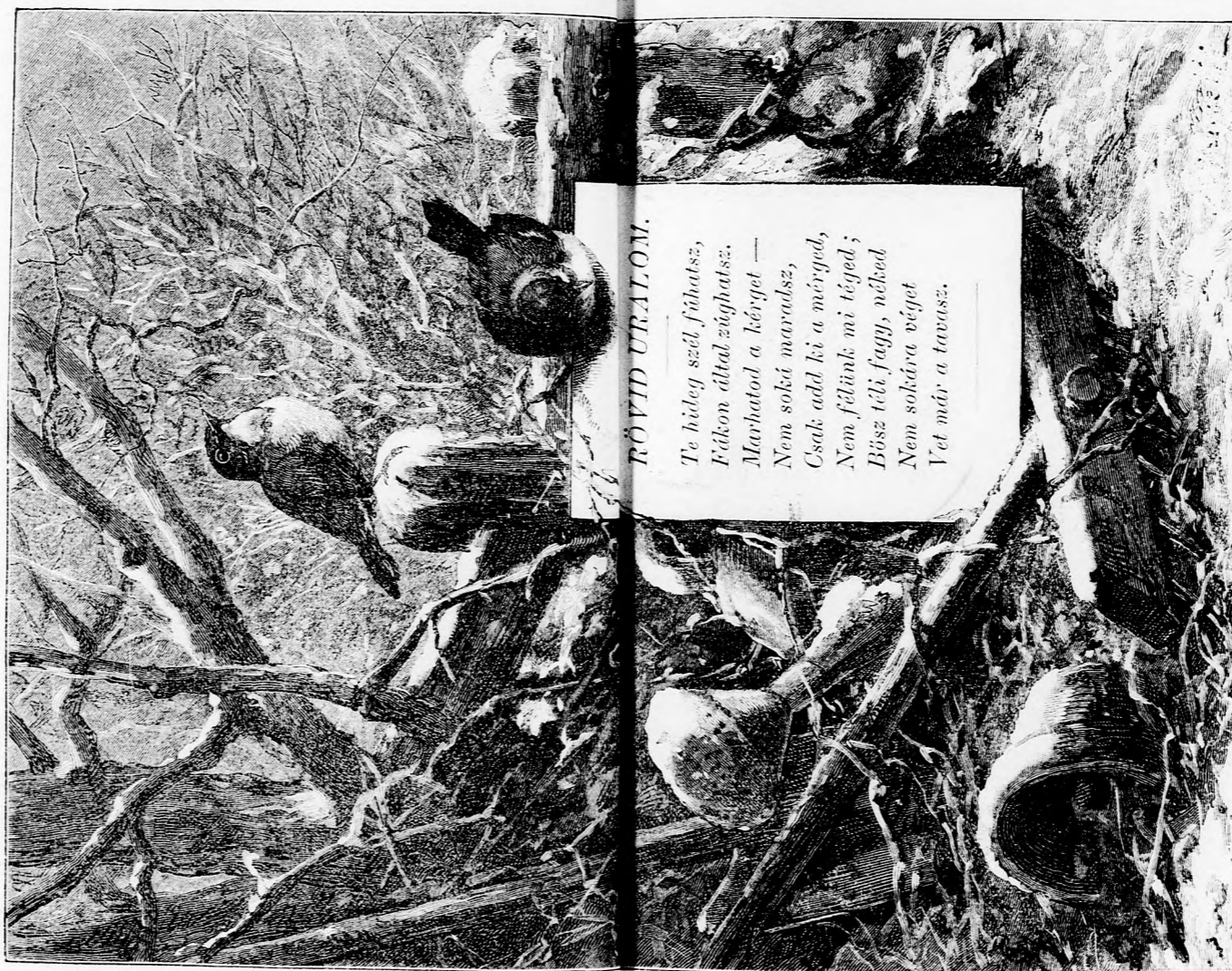
Nem is volt az másképen. Mert egyszerre csak egy csodálatos figura ember termett ott előtte, a fejére borított finom porcellán tállal, egyik kezében tányérral, a másikkban esészével. És dühös volt, haragudott rettenetes módon.

(Lásd a képet a 155. lapon.)

— Hát te ki vagy? Mi dolgoz itt, he? Hogy mertél ide betörni, hogy mered itt a nyugalmat megzavarni, épen mi-

kor a festéket kellett volna kevernem az ibolyák számára?

— Bocsánatot kérek... nem tud-

RÖVID URALOM.

*Te hideg szél fúhatsz,
Fálkon álltal zúghatsz.
Marhatol a kérget —
Nem soká maradsz,
Csak add ki a mérget,
Nem félünk mi téged;
Bűsz téli fagy, néked
Nem sokára véget
Vet már a tavasz.*

tam, hogy zavarom, aztán nem is a magam esztől jöttem ide, hanem úgy vezettek...

— Ki vezetett? Mért vezetett? Minek vezetett és merre vezetett?

— Azt én mind nem tudom.

megzavarj a munkánkban, hogy a szegény ibolyák mind tönkre menjenek, egy se jusson ki a föld színére.

Már ebből Etelke a felét sem értette és ha félt is, nem hagyhatta magán száradni, hogy ő olyan gonosz szándékkal jött.

— Az mind nem igaz, a mit rám akar fogni, nem is értem, mit hadar össze!

Erre a figura-ember még retentesebb haragra lobbant és olyat ugrott dühében, hogy a tál leesett a fejéről és darabokra tört.

— Tessék! Még ez is! Még a festékes tálát is összetörted.

— Már hogy törtem volna! Hozzá sem nyultam... tehetek én róla, ha úgy ugrál?

— Hogy ne tehetnél? Minek vagy itt? Ha itt nem volnál, meg nem haragudtam volna, ha nem haragszom, akkor nem ugrálok és ha nem ugrálok, akkor le nem esik a tál és ha nem esik, akkor össze sem török. Tehát világos, hogy te vagy oka mindennek és e nagy gonoszságért lakolnod kell. Előre, megyünk a királyhoz, az majd rád szabja a büntetést. Remélem, legalább is levágtatja a fejedet.

— Hah! Minő gonoszság, ármány és ravaszság! Nem igaz, amit beszélsz. Gonosz összeesküvő vagy! Azért jöttél, hogy

Erre semmikép sem volt kedve Etelkának és szökésre gondolt, csak tudta volna, merre szökjék. De még ha tudta

volna is, hiába próbálta volna meg, mert a haragos figura már megragadta a kezét és vitte magával.

— Oh, minek is beszéltem!

— Igen, minek beszéltél! A ki beszél, mikor nem kell, bajba keveri magát.

A baj már megvolt és Etelka még inkább megszeppent, mikor egy bokor árnyában eljutott a király elé. Mert hogy ez a király, azt bizonyította már az is, hogy korona volt a fején, de meg a figura-ember is roppant alázatosan hajlongott, a mint közelre jutottak. A király eleinte észre sem vette őket, annyira el volt mélyedve, még pedig valami nagyon szomorú gondolatokba, mert nagyokat sohajtva nézett egy homok-órára, mely ott állt előtte egy asztalkán.

— Baj, nagy baj, igen nagy baj... az idő eljár, a homok leperereg és nem leszünk készen, nem lesz ibolya a földön, elbusul az emberiség!

— Itt hozom a bűnöst, felséges királyom, szolt a figura-ember. Mindjárt elmondom, mit tett.

— Minek fecsegnél? Hát azért van a szememen a tudós pápaszem, hogy ne lássak, ne tudjak mindent!?

Erre neki bátorodott Etelka.

— Ha mindent látott és mindent tud, akkor tudhatja felséged, hogy én nem vagyok oka semminek.

— Hallatlan vakmerőség, kiáltá a figura-ember. Hát ki az oka? Ugy-e, felséges királyom, ő az oka mindennek, én nem vagyok oka semminek?

— Ugy van, hűséges szolgám, te nem vagy oka semminek, mert világeletünkben

ilyen még nem történt velünk. Ez a vakmerő leány betört a mi birodalmunkba, meg akart lesni, lármát csapott, miatta eltört a festékes tál, most már nem pingálhatjuk be az ibolyákat. Ez rettenetes bűn, ezért borzasztóan lakolnia kell.

— Igen, igen, fölséges királyom, vágjuk le tüstént a nyakát.

Már ennek fele sem volt tréfa s Etelka holtra ijedt volna, de szerencsére a király így szolt:

— Bolondot beszélsz, szolgám, hiszen nincs kardunk, de még egy tollkésünk sincs. Nem is érnék vele semmit, ha levágnánk a nyakát. Hanem becsukjuk a legmélyebb tömlöczbe és odarakjuk az összetört tál darabjait. Ha összeragasztja, akkor minden rendben van, folytathatjuk a mesteriségünket, ő pedig mehet haza; de a mig össze nem ragasztja, itt fog hűsölni. Ugy lesz, punctum! (Lásd a képet a 156. lapon.)

Mikor egy király azt mondja: »Ugy lesz, punctum!« — hát az nem lehet más-kép. Etelkát tehát becsukták egy mélységes tömlöcz fenekére, a hol nem volt egyéb mint egy kis szalma. Adtak neki egy darab kenyeret, egy kis kanna tejet és odarakták a tál törött darabjait. Tessék összeragasztani.

Már ezen nagyon elkeseredett szegény Etelke, amin csöppet sem csodálkozhatunk. Csupa merő igazágtalanságnak tartotta azt, ami vele történt, azt meg már épenséggel lehetetlenségnek, amit kívántak tőle. Hogy ő azt a boldogtalan tálat összeragassza? Ha ítélet napjáig itt tartják is, mégsem tudja megcsinálni. Tehát itt kell vesznie ebben a tömlöczben!

Ledőlt a szalmára és busult, sirdogált, végre pedig megéhezett. Elővette a tejes kannát; de épen amint szájához emelte, fájdalmas nyávogást hallott s egy szép fehér czicza állt ott előtte.

— Etelka, jó kis Etelka, könyörülj rajtunk!

— Mi a bajod, szegény cziczuska?

— Három gyönyörű kicsi cziczám van, de már majd meghalnak éhen. Nincs itt egy árva egérke sem... adj nekünk egy kis tejet.

— Szívesen, csak jöjjetek.

— A fehér czicza hangosan nyávogott s mindjárt elősietett a sarokból három gyönyörű kis czicza. Olyan sová-

...HARAGUDOTT RETTENETES MÓDON. (Lásd a 152. lapon.)

nyak voltak, mint a hét szűk esztendő. Etelkének egészen megesett rajtok a szive. A törött tál cserepeibe töltött a tejből s a cziczák hamar fölnyaldosták, még többet kértek, addig-addig, míg a tej egészen elfogyott.

— Nincs több, cziczuskám.

— Köszönjük, nagyon jó volt, elég volt.

Ezzel eltűntek.

Jó volt, elég volt, csakhogy Etelkának semmi sem maradt.

— Sebaj, jó lesz a kenyér magában is, gondolá.

Épen bele akart harapni, mikor fájdalmas vinnyogás hallatszott s egy rettentően sovány kutyácska állt ott könyörögve:

— Két hét óta nem ettem . . . adj egy kis kenyeret!

— Oh te szegény pára! Hogy is ne adnék? Fogd!

Dobott neki jókora darabot s az éhes állat ugylenyelte, hogy nemis rágta. Aztán a második, harmadik darabot is, míg végre az egész kenyér elfogyott.

— Vége van, nincs több, kutyáeskám.

— Köszönöm, nagyon jó volt, elég volt, felelé a kutyáeska és eltűnt.

Hanem így most már étlen-szomjan maradt Etelka.

— Sebaj, lefekszem és alszom . . . mikor alszom, nem vagyok éhes.

Le akart feküdni a szalmára, de

. . . UGY LESZ, PUNKTUM! (Lásd a 154. lapon.)

megint fájdalmas sóhajtás hallatszott s most egy nagyon-nagyon szomorú, sápadt képű leányka állt ott.

— Etelka, jó Etelka, engedj egy kis helyet a szalmán (Lásd a képet a 157. lapon.) beteg vagyok, nem tudok a kemény kövön pihenni.

— Szegényke! Feküdj ide . . . kettőnknek nem elég, de én majd elfekszem a puszta földön is, én egészséges vagyok.

És átengedte helyét a kis betegnek, maga pedig a kemény kőre feküdt. Behunyta a szemét, de biz' ott nehéz volt aludni a kövön. Nem is tudott elaludni,

több, kutyáeskám.
nyon jó volt, elég
és eltűnt.

már étlen-szomjan

n és alszom... mi-
k éhes.

a szalmára, de

eküdj ide... ket-
n majd elfekszem
egészséges vagyok.
ét a kis betegnek,
kőre feküdt. Be-
viz' ott nehéz volt
s tudott elaludni,

de nem mozdult, hogy a kis beteget ne háborgassa. Mivel azonban unalmas volt így behunyva tartani a szemét, végre fölpillantott. És akkor ugyancsak ámult. Mert a beteg kis leányka nem feküdt a szalmán, hanem ragyogó aranyos ruhában ott állt a közepén és kezében tartotta a törött

tálat, azaz már nem is töröttet, mert újra olyan ép volt, mintha nem lett volna soha semmi baja.

— Kelj föl, jó kis leányka, nincs már semmi baj, ime helyetted teljesíttem a föltételt, hogy kiszabadulhass. Meggyőződttem, hogy nem komolyan mondtad, mikor

... ENGEDJ EGY KIS HELYET A SZALMÁN! (Lásd a 156. lapon.)

sajnálta, hogy mamádnak szivességet akartál tenni. Jószívűnek találtalak. Mikor bajban voltál, odaadtad kenyeredet, italodat, pihenő helyedet azoknak, kik még inkább szenvedtek. Kérj jutalmat, megadom.

Etelka felugrott és egy csöppet sem gondolkozott.

— Oh nem kívánok én egyebet, csak hogy otthon lehessenek jó mamámnál... már késő éjszaka lehet, bizonyosan aggódik miattam.

— Ne félj semmit. Haza viszlek és ott fognak találni az ágyadban.

Karjába fogta Etelkát, kiröpült vele az ablakon... aztán röpültek s Etelka

ugy szédült... nem is tudta mi történik vele...

Hanem az bizonyos, hogy reggel csak úgy feküdt ott az ágyában, mint máskor s ágya mellett a kis asztalkán illatozott a kicsi ibolya-bokréta, melyet tegnap Julius hozott.

— Most már nem tudom, csakugyan jártam-e kint... vagy csak a virág illatától lett olyan csodálatos álmom? Mindegy, az bizonyos, hogy most már nincs semmi bajom és amit láttam és hallottam, nem felejttem el. Soha sem fogom sajnálni, ha valakivel jót vagy szívességet tehetek... bizonyosan nem vész az soha kárba.

A PANASZOS SZOMSZÉDOK.

— Állatmese. —

Estenden kiröpült odvából a bagoly és egy fa ágára ülve leste, nem jön-e arra nyulacska vagy más olyan állat, melyet prédául ejthessen. A róka épen arra sétált és meglátta.

— Jó estét, bagoly szomszéd! Látom, te is vadászatra készülsz, mint jó magam. Hej, te sokkal szerencsésebb vagy, nem környékez annyi veszedelem, mint engem. Nappal elbujsz, aztán szárnyad is van, elrepülhetsz a veszedelem elől, míg engem itt a földön kutyákkal, csapóvasakkal ejtenek veszedelembe.

— Nem olyan nyugodalmas a bagoly élete, mint gondolod, róka barátom. Hiába rejtőzünk el nappal; mihelyt észreveszik, hol van a fészünk, ránk rontanak és megfognak, még pedig fényes nappal, mikor nem látunk jól.

— Az igaz, de mégis jobb dolgok van. Mert ha az emberek elfognak is, betesznek kalitkába és jól tartanak, de a szegény rókát széttépik a kutyák.

— A kalitkában élni sem kellemes, sohajtá a bagoly, de nem is mindig ez a

vége, sokszor kitekerik a nyakunkat, kitömnék és kiállítanak valami muzeumba. Oh, az emberek kegyetlenek!

— Igen, az emberek nagyon gonoszok!

— Meg nem foghatom, mért bántanak bennünket? Lám, van itt akárhány fájtá madár az erdőben, a kit soha senki sem bánt.

— Megvan annak az oka, panaszos barátaim, szólalt meg ekkor egy öreg rigó, ki fölébredt álmából a beszédre. Ti mind a ketten kárt okoztok az embernek, elragadjátok a fiatal nyulacskákat, kis madarakat, baromfiakat s nem törődtek vele, milyen módon szerzitek prédátokat. Már pedig a ki másnak rosztat tesz, ne panaszkodjék, ha visszafizetnek neki. Mindenki velük úgy bának, a mint megérdemli. Aki tehát jót akar magának, kezdje azon, hogy nem tesz rosztat másoknak.

TALÁLÓS FELADVÁNY.

Hogy lehet egy darab játék-kártyába olyan lyukat vagni, hogy egy ember is keresztül bujhasson rajta?

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XXX. köt. 8-dik számában közölt szótagejtvény megfejtése: Posta, egér, torna, ödön, Fanny, ital, sárga, álarcz, néni, délen, ostoba, rák.

A kezdőbetűket, aztán a végbetűket összeállítva, kiderülnek e szavak:

Petőfi Sándor, Arany Lacinak.

Helyesen fejtették meg: Volf Irma és Imre, Kelemen Ilonka, Madarász Andor és Viktor, Jónás Aladár és Béla, Mangin Irén, Conrad Gyula, Beke György és Thaly Gábor, Rácz Jolánka, Irénke és Albertine, Dezsőffy Jolán, Farkas Lajos és Rezső, Schwartz Berta, Irén és Józsi, Redlich Ella, Milassin Livia, Záborszky Anna és István, Devecis Anna és Gyula, Szokolovits Iván, Mandl Dezső, Kovács Endre, Keref Elza, gr. Szapáry Ilma és Emike, Langheim Pál, Uferbach Mariska és Gizella, Rennberger Miklós, Tigermann Margit és Nán-

a nyakunkat, ki-
valami muzeumba.
lenek!

berék nagyon go-

atom, mért bánta-
van itt akárhány
a kit soha senki

az oka, panaszos
ekkor egy öreg
ból a beszédre. Ti
rtok az embernek,
nyulacskákat, kis
s nem törődtek
zíték prédátokat.
k rosztat tesz, ne
izetnek neki. Min-
mint megérdemli.
nak, kezdje azon,
soknak.

ADVÁNY.

ab játék-kártyába
egy ember is ke-

MEGFJEJTŐK.

XXX. köt. 8-dik

tvény megfjtése:

Fanny, ital, sárga,
ostoba, rák.

végbetüket össze-

y Laczinak.

ték meg: Volt
a, Madarász Andor
Béla, Mangin Irén,
és Thaly Gábor,
bertine, Dezsőffy
b, Schwartz Berta,
b, Milassin Livia,
Devecis Anna és
ndl Dezső, Kovács
ry Ilma és Emike,
ariska és Gizella,
nu Margit és Nán-

dor, Biasini Domokos, Geduly Vilma, Tóth
Mariska és Kamilla, Kánitz Giza, Nagy Ilonka,
Wassermann Gizella, Mariska és Ilonka, Geir-
ringer Ida, (kérdésedre Forgó bácsi postájában
megtalálod a feleletet. F. b.) Bauer Sarolta és
Lujza, Buttykay Géza, Mautner Aladár, Leitner
Mór, Fleischmann Illés és Manó, Szentes Marg-
git, Xántus Gábor, Erdélyi Zoltán, Lövy Adolf,
Neumann Feri, Liedemann Olga, Kűzler Gi-
zella, Wertheimstein Rózsika, Posch Gyula,
Krumm Ernő és Béla, Pollák testvérek, Páz-
mándy Olga és Mimi, Mihaletz Gizella és Kál-
mán, Dornay Erzsike, Hoffmann Jolán és Géza,
Pfeifer Miksa és Izidor, (kinek az írása? F. b.)
Schneider Etel és Imre, Holländer Elvira, Hugó
és Alfréd, Fuchs Károly, Mandl Alice, Keczer
Stefánia és Antal, Spitzer Ödön, Kármán Giza
és Vértessy Sarolta, Rechnitzer Irén, Grünhut
Szigfrid, Gerencsér Ilona, Stauber Berta, Cohn
Róza és Adolf, Bittó Sándor, Krausz Béla,
Hubert Czilka, Sárka és Lipót, Woldin Gizi és
Vilmos, Erber testvérek, Deutsch Berta, Ráday
Erzsébet és Ida, Heckenast Margit, Hajas Gyula,
Weissenböck Gyula, Weisz Béla és Kornél,
Blum testvérek, Sztankay Évi és Ilka, Botka
Sári, Horváth Kálmán, Kohn Rozina, Freudiger
Károly, Sperl Stefánia, Strobentz Ida, Krausz
Aranka, Oesterreicher Berta és József, Linden-
baum Ilona, Hirschl Matild, Szabados Irma,
Szerényi Kornélia, Óslügyi Adél, Hecht Er-
zsébet és Zsófia, Donáth Dezső, Stern Dóra és
Alfréd, Sugár Jolán és Jenő, Herz Irma és
Andor, Bisiczky Aranka és Janka, Csukássy
Bella, Végh Adél és Dóra, Belcsák Laczi és
Béla, báró Vay Ella és Margit, Neumann Andor,
Kullmann Vilma és Lajos, Kemény Jolán, Lei-
denfrost Gyula és Károly, Feuermann Kornél,
Löbl Simon, Fuchs Andor, Kirchknopf Feri,
Mandl Arnold és Géza, Porgesz Jenő (leveledet,
mielőtt összehajtod, engedd megszáradni vagy
pedig itatós papirossal szárítsd fel, mert most oly
poczásan érkezett, hogy csak azért vettem figye-
lembe, mert remélem, jövőre gondosabb levelet
kapok tőled. F. b.) Éder Mariska és Pista,
Tenner Adél és Oszkár, Milhofer Riza, Hedvig
és Margit, Konrád Ilona, Verner Róza, Eisler
Sándor és Imre, Jellinek Szerafin és Margit,
Spitzer Emil, Dózsa Aranka és Ödön, Nemesik
Margit, Aladár és Elemér, Greiner Frida, Kohn
Gizella, Gaál Anna, Gonda Béla, Menzl Izsó,
Horváthy Irma, Máday Andor, Henrici Oszka,
Ungár Hermin, Krausz Adél, Stern Samu, From-
mer Imre, Heller Ilona, Steiner Laczi, Binéter
Anna, Mészáros Ida, Irma és József, Kolossy
Ilonka, Gaál Jani, Bánay Piroška, Dévai Janka
és Nándor, Roffi Borbély György, Ágoston Ilona,
Mocsáry Pál, Salamon Margit, Hatschek Ilona,
Géza és Frigyes, Glück Aurél, Schlesinger Berta

és Mór, Páll Béla, Mártonfalvai növendékek,
Gaugusch Antal, Bohn Gizella, Ferenczi Károly
és Lajos, Gebhardt Mariska, Lampel Czila és
Sándor, Roth Mariska és Helena, Opitz Janka,
Klein Mór, Elsner Aurélia, Udvardi izr. tanulók,
Ignác Berta, Modor Teresi, Horváth Jolánka
és Józsika, Theodorovich Melisza, Reich Olga,
Szentiványi Egon, Schlesinger Dezső, Horváth
Dénes (részben), Seefehlner Margit és Egon, báró
Lukszénszky Marcsa, Meitner Olga, Miklós és
Elemér, Horváth Fanni és Szabó Elvira, Koczok
Margitka, Baross Ágneska, Varga Zsigmond,
Mailáth Flóra, Voigt Mariska és Ede, (csak a
szép írás kedvéért hunyok szemet a levél ron-
gyos, rojtos szélére, mely a büntetés rovathá-
tartoznék. F. b.) Szundy Margitka, Kossitzky
Gizike, Décsey Manó, Kohn Helén, Zoltán és
Elemér, Kulifay nővérek, Frey Emilia, Kör-
mendy Imre, Tausig Hugó, Fabritzky Sándor,
Nagybárodai állami leányiskola növendékei, Volf
Lina, Dezsán Péterke, Körösi Matild, Mariska és
József, Maderspach Janka és Julka, Oravec
Ida, Juliska és Sándor, Kőnczey Mari, Bosko-
vits Ilonka és Margit, Karakásevics Jozefin,
Flesch Riza, (kinek az írása? F. b.) Herztfeld
Olga és Mór, Szieberth testvérek, Endes Ilka, Már-
ffy Irma, Kádics Ottokár, Hirsch Malvin, Hajós
Ilona és Soma, Roth Eugenia, Markovich Sárka,
Fleischer Cecília, Leipnik Ferencz, Lövy Irma
és Zsiga, Lázár Gerő és Ernő, P. Horváth Jolán,
Prónay Zsanka és Ilka, Zágler Irén, Adler
Jolánka és Alfred, Urbán Mariska, Szikla Gusztó,
Kappa Palika és Elek, Finály György és István,
Szemző Erzsike, Sonnenberg Emma, Torma
Jolánka, Dorner Olga, Grötschel Jolán, Tar-
nóczy Vladimír, Rein Róza, Ofner Tivadar,
Ganovszky Elza, Verebely Margit, Liebner Józsi
és Károly, Schmidt Ilona, Groszmann Emil,
Kollárits Béla és Ödön, Gyárfás Rózi, Deschán
Viola, Hausner Jolán, Hoffmann Jolánka, Opitz
Mariska, Missits Szilárd, Gesztessy Paszi, Liech-
tenstein Teodora, Kronstein testvérek, Beck
Róza, Strasser Géza, Wolf Matild, Honheiser
Karolina és Böske, Zima Irénke, Jacobovics Leo
és Jenő, Kiszál Klára, Prettenkoffer Aladár,
Schlichter Jakab (magyar levélben fonák do-
log francziáskodva »Jaques« nevet írni alá. F.
b.) Schweiger Józsi, Tutsek Ella, Ilyés Olga,
Telegdy Géza, Freudiger Károly, Weiszberger
Zoltán, Eichner Zsigmond és Sándor, Schick
István, Schauer Leo, Szentiványi József, Gaál
Emma és Elemér, Fromm Erzsike, Kronstein
Janka, Révész Géza, Guckler Vilmos, Urmánczy
Lenke, Czeke Marianne, Nelky Elek, Eckermann
Ede, Beck Róza, Szász Piroška, Douta Vilma és
Irma, Bukovszky Margit, Veress Ilonka és Zol-
tán, Lakatos Margit, Schwarz Jolán, Reichards-
perg Kata, Hay Jolán, Ritter Irén, Riesz Vilma

és Szidi, Salzberger Rudolf és Jakab, Mangold Imre, Bokros Melyta és Heléna, Bernád Etelke és Gizella, Tóth Pítmés és Pali, Beliczey Erzsike, Falcione Árpád.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Szerencs Kázmér. A híres amerikai uszó neve Boyton kapitány. A legjelesebb magyar uszók egyike Szekrényessy Kálmán, ki e mellett derék író is. Ki a legügyesebb magyar korcsolyás, azt nem tudom. A legügyesebb vasparipás (velocipedista) Zmertich Iván. Becsülöm benned, hogy az évszakhoz képest e három sport mindegyikét műveled. Ha megnősz, folytasd a lovagláson, víváson és lövésen: persze e hasznosokat a szükségesekek után gyakorolva. — **Eder Mariska.** Mesécskéd, bár más változatban, régóta ismeretes. Jól van előadva. Ha egészen eredetileg küldesz: örömezt meg-símitom és kiadom. — **Thimkó Dezső.** Tihanyi Miklós a Népszínház. Halmi Ferenc a Nemzeti színház tagja volt. — **Spitzer Emil.** Örvendő tudomásul veszem, hogy a kanyaróból szerencsésen kiéptél. Képrejtvényeket is közlök, csak arra valók legyenek. A betűrejtvényednek csak végső két sora rimes. — **Szakács Nelli, Kohn Gizella.** Irástokkal meg vagyok elégedve. — **Kalocsáról** febr. 23-iki kelettel jött egy megfejtés, de név nincsen alatta. — **Modor Tercsi.** Szabad. — **Hoffmann Jolánka.** Fordulj Révai Leo ódonkönyvkereskedéséhez. (Budapest, egyetem utca.) — **Frédi.** Ez az egy név magában elégtelen. — **Deutsch Dóra.** (?) Nevedet oly hanyagul irtad alá, hogy Dézsának olvasná bárki. Meséd, a tartalomhoz képest, nagyon rövid. Elmondva ugyan jól van, de szárazon adod elő. — **Guckler testvérek.** A mult szám szerkesztői rovatában megolvashatjátok, mit kívánok a szótag-rejtvények formájától. — **Dózsa testvérek.** Már régebben megjelent. — **Henrici Oszika.** Teljes részvétellel vagyok a te Zsuzsika bábud sorsa iránt, kit ragyásra vagdosott az a kegyetlen szarka. De többet érte nem tehetnek. — **Binéter Anna.** Örömmel üdvözöllek téged is híveim sorában, s dicsérem irásodat, mely a legesinosabbak közé tartozik. — **Heller Ilona.** Soraidnak megörültem. — **Kolosy Ilonka.** Köszönöm a név közlését. A kedves cikkecske már most megjelenhet. A versikére nézve aggodalmaim vannak. — **Volf Irma.** Fogadjatok szíves viszonzásomat. — **»Fehér ibolya«.** Ha megtudom az írója nevét és korát, válaszolok. — **Schauer Leon.** Nem sokára elég lesz téve kívánságtoknak. De addig is hasznát vehetitek az Eggenberger-féle kiadásban megjelent *»Forgó bácsi színházá«*-nak. — **Deschán**

Viola. Azok pozsonyi gyermekek. Nevöket nem szabad elárulnom. — **Sceffhner testvérek.** Magam is láttam már. Szép és jó. — **Endes Ilka.** Szokatlan ugyan a fölvetett szó, s kissé távol esik gyermekek, főleg városiak, fogalmi körétől: de ügyes szerkezetű. Nem szégyen bevallanod, ha segítettek is benne. — **K. I.** A bélyeg-küldemény megérkezett s köszönettel nyugtázom, valamint pótlólag említem föl itt, hogy *Koller Irma* és *Vilma* a *»virág«* cz. rejtvényt helyesen oldották meg. — **Szieberth Imre.** Hiszen már a husvéti ünnepekhez közelünk. Most nem jó kapóra a *»karácsony«*. — **Kohn Elemér.** Mulatságos levelkérdet örömmel olvastam. — **Tausig Hugó.** Tudósíts, mihelyt lemúlt rólad a kanyaró, de sajátkezü levélben. Kívánom, hogy ezt mentül előbb tehesd. — **Vargha Imre.** A 2 frtos utalvány megjött. de a leveled nem. — **Lövy Ödön.** Az egyik meg fog jelenni. — *Több rendbeli rejtvényt, elbeszélést stb., melyet itt egyenként elő nem sorolok, egy s más okból nem közölhetek.*

BÜNTETES.

S. M., Sz. M., F. R., B. S. és J., levelei, rendetlen irás vagy mocskos rojtos szélű gyűrött papiros miatt, nem jöhetnek tekintetbe.

Jótekonyság.

A bölcsöde javára: Frey Emma 1 frt. — Vargha Imre 1 frt. — A már eddig kimutatott 478 frt 62 krral együtt összesen 480 frt 62 kr., és 1 db 10 frankos arany.

*

Halmi Ferenc árvái javára: Navratil Margit 50 kr. — Kossitzky Gizella 50 kr. — Tausig Hugó 50 kr. — Vargha Imre 50 kr. — Nelky Elek 50.

*

Tihanyi Miklós árvái javára: Navratil Margit 50 kr. — Kossitzky Gizella 50 kr. — Vargha Imre 50 kr. — Czeke Marianna 50 kr.

Ezen adakozások ki vannak mutatva a *»Nemzet«* című napilapban.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon!

Forgó bácsi.